

Opravdová pomoc.

Má-li být mému člověku jakkoli pomoci, musí být on sám této pomoci hoden.

Být hoden je to samé, jako spoluzachvívát se, být naladěný na vlnění, ve kterém se ke mně zákonitě potřebná pomoc snáší. Příčinou je především druh zachvívání, nikoli má snaha, dobrý úmysl či přání.

V tom je ihned zahrnuta související podmínka, skromnost. Skromnost, která ukázněně všemožně hemžení lidské mysli a emocí. Trpělivě přijímá způsob i formu pomáhající síly, bez osobního ovlivňování.

Jinak sděleno, pomoc působí jen tam, kde je půda v člověku připravena. Žel, přestože se domnívám, ba dokonce někdy „to tak cítím“, že pomoci hoden občas i jsem, skutečnost bývá nezdárka jiná.

Samotná podstata člověka pomoc nepotřebuje, protože je-li jí dána volnost, sama se s onou pomocí spojí, což se následně i projeví. Ale nejnítěrnější podstata pozemských lidí, včetně mne, žel proniká do současné pozemské zjevně jen nepatrně.

Není tak těžké vyjádřit tento poměr číslem, zejména aby bylo otřeseno ješitné sebevědomí, ukazující tak, že pomoc při mém nejlepším chtění se nemá kde pořádně zachytit. Natož rozvinout.

Budu snílkem i optimistou a přidělím všeobepínající nadvládě rozumu 99 % z veškeré možné životní síly našince. Nemohu přidělit 100%, což by asi bylo blíže skutečnosti, protože to je již stav beznaděje. Pak v průměru připadá na pozemsky projevivší se přímé duchovní (nejnítěrnější) vyzařování méně než jedno procento. To hlavní však, kvůli čemu jsem zde, na zemi, je radostný rozvoj skutečného duchovního vyzařování a průvodních jeho forem v pozemské úrovni. Uvědomím-li si opět, že právě tato část mého života je vedena oním 1% potenciálního úsilí, málem propadám zoufalství.

Vždyť přece jen, snažím se kus života být slušný i poctivý ve smyslu desatera, snad jsem i pracovitý, k tomu pečlivě studuji moudré knihy, úvahy, dění ve vědě a technice i ve společnosti. Tak jsem ještě oním skutečným člověkem nebo již opravdu ztracen?

Bylo mnohokrát za staletí lidem sdělováno, jací mají být! Než nepomohlo, proto byl před lidmi postaven požadavek, musíš! A ono musíš, mnozí z nás před svědky slíbili. Žel zjevně, opět to nějak moc nepomáhá. Proto, před zahalenou tváří Nejvyššího, člověče nešťastná snad ještě smíš...?

Zdá se to však být neuvěřitelné, vnímám, že je tu stále možnost. Ano, pokud přijmu celou drtivou skutečnost, v níž konečně naleznou slabá místa, skrze která bude možné dát proniknout zatím slabému vnitřnímu svitu. A zabývat se konečně vážně tím, na co je zevnitř zatím nepojmenovatelně svíceno.

Nejprve si musím živě, v nalezeném a cíleném klidu, uvědomit dvojí vjem. Tím prvním je svět nadvlády rozumu, kterým je živeno a prosáknuto všechno mé činění, vyjádřeno oním číslem 99%. Kdy rozvoj a nadvláda pozemského rozumu a jeho děl je na úkor působení niterné části:

- Čili brání schopnosti správně a plně poznávat a žít vlastní život.
- Tato nadvláda způsobila, že člověk je v přírodě a stvoření slepý a hluchý pro většinu jejich projevů. Rozum silně ztlumil schopnost vnímat prožívání bližního a tvorů přírody a zejména sil, ze kterých je čerpán život.
- Uvedená omezení rozumu v průběhu formování novodobých civilizací vytvořilo její díla, která zpětně ještě zesilují ona omezení, způsobující další selhávání základních funkcí společností. Vytvořilo se zlo v zášti, závisti, nenávisti a útlaku.

- Zformovala se a je živena nespokojenost, síť pozemských omylů, jednostrannosti a strnulosti ve hmotě. A k tomu domnělá nadřazenost člověka nad jeho bližním, zemí s jejími tvory.
- To dále vede k nechápání zákonitostí niterného dění člověka, nepochopení pak i vyšších dějů a událostí, které jsou vtěsnávány a strhávány pouze do soudobých pozemských poměrů a stavů věcí, aniž by byla respektována jejich míra živosti a zákonitosti tím pozemského projevu.
- Tam, kde již nemohou být užita slova k plnohodnotnému popisu těchto dějů je užíváno mluvení a žvanění, přetlačování názorů a prázdné mudrování. Což se projeví další strnulostí a nátlakem.
- A protože se dění stává neživým k rozpohybování této strnulosti, je užívána nezřídka špinavá forma získávání výhod jedinců na úkor okolí, ovládnání druhých, ziskuchtivost a působení vnadidel a vábení. Jen aby takto manipulovaný a spoutaný člověk niterně neprohlédl.
- Niterná schopnost, která je jediná živou a určující, je v člověku utlačena k lenivosti a „spánku“.
- Přeshlechtěný přední mozek je příčinou mnoha tělesných poruch a také neschopnosti lidí v sebedůvěře a samostatnému rozhodování. Poutá na sebe příliš životodárné síly, díky čemuž ostatní orgány, ale i ostatní tvorové již staletí strádají.
- Průvodní všeobecná strnulost hledá krkolomná, jednostranná a bezvýsledná řešení.
- Je zničeno povědomí o tom, že mozek je jen velkolepým pozemským nástrojem, který však je jen oživován. Je jako díla lidské techniky, která bez člověka „nežijí“. Na rozdíl od forem života v přírodě, které člověka nepotřebují. Té přírodě, před jejímiž projevy často člověk stojí bezmocný jako bezradný žebrák.
- Ješitost člověka, probuzená pozemskou učeností a úsilím po uznání stala se neštěstím i zločinem. Není tak těžké si to uvědomit, rozhlédne-li se soudný člověk kolem sebe a nahlédne i do sebe.
- Tím vším je zavřena brána člověku ke vztahu k onomu světu, dějům mimozemským, k dějům života, narození a umírání. A konečně ke skutečné radosti, jejíž mírou je vždy harmonický pohyb všech částí člověka a jeho okolí.

Tento dílčí výčet, sdělený lidem téměř před sto lety, stačí k tomu, abych podle něj popsal svět současnosti, s nímž jsem plně provázán a na kterém jsem minimálně z 90% závislý. Zbýlých 9 % je prostor, který mi vybudu, pro zorientování se v této závislosti, jistému naslouchání a k dávání prostoru pro něco jemnějšího, co i ze mne vychází. Rád bych řekl, že ten zbytek je to „to co cítím“. Avšak to ještě zdaleka není čisté světlo nejniternějšího vyzařování, nýbrž jen jeho vícenásobně zhuštěná proměna.

K potvrzení uvedeného stačí chvíli pozorně naslouchat slovům spolulidí a zároveň být pozorný k jemnějšímu mimosmyslovému dění, ke kterému patří nejen vnitřní postoje a návyky zúčastněných, ale zejména to „nepojmenovatelné něco“, co nelze slovy popsat, uchopit a už vůbec ne řídit. Co lze jen tušit a stěžít v šerosvitu vědomí vidět.

Asi jsem optimista, i s tím 1% skutečně duchovního projevu.

Vyjdu však nyní s předpokladu, že snad je mi dovoleno ještě něco napravit. Že budu ještě smět pracovat s těmi 99% současné zátěže. To však znamená současnost jasně a bez předsudků vidět, vnímat a postupně, po uzrání, nechat odpadat. Čili nikoli chtít opustit, chtít odvrhnout, chtít změnit, to jsou jen nová pouta. Nýbrž nedávat již více pozornosti. Vyjádřeno slovy, ztratit zájem o tu poznanou ale již neprospěšnou či méněcennou věc. Ale nikoli ztratit zájem o živost. Protože, právě ona opuštěná pozemská vazba (odpuštění) dává možnost zesílení jemnějšímu niternému přitažlivému vyzařování, jež alespoň na chvíli, osvítí další zatím nepoznanou skutečnost, která si bude žádat nového odpouštění. Tím, že se jí člověk bude vážně zabývat, nyní již více pod zorným úhlem světla niterného podnětu. Ačkoli je zpočátku vnímán jen neklid,

ten se postupně stává časem nezadržitelnou touhou i jasnější formou pronikající k plnému vědomí. A tak to běží krůček po krůčku dál, dokud člověk nezíská jistotu niterného úsudku – potřebné niterné hybnosti.

Vyjádřím-li to nové opět číselně, jistota získaného niterného úsudku odpovídá číselnému vyjádření asi 10% pozemské vitální síly. Zdá se to být málo, ale nesmím zapomenout na zákony projevu čísel ve stvoření. Protože pozemská změna vyjádřená 10% se může blížit související zářivé síle hodnoty 100.

A 100 je již dostatečně silná moc, aby začala převažovat nad 99 % současné pozemské tíže.

Výše uvedené se zdá být hrou s čísly, ale realizovaná skutečnost vyvádí záhy z jednostrannosti. A to i představě o hře. Totiž nejlepší a nejpřirozenější cestou života je hra. Nahlédnu-li na nezkažené děti, či zvířecí mláďata vidím, jak často si hrají. Ale oni si vlastně nehrají, oni rozvíjejí život. Skutečná hra navíc rozbíjí vždy každou strnulost.

Než, každá hra má pravidla. V mém příběhu jsou těmi pravidly nejvěrnější a nejneovlivnitelnější „sourozenci“ pro cesty života. Zákony stvoření, zákony mého Otce.

Z nich pak, již prostě, vyplývají vlastní pravidla hry:

- Nauč se přátelsky vnímat, uprostřed tlaku života (a jeho strnulosti), projevům nejniternějšího nitra.
- Vždy nahlížeš na celou poznanou skutečnost, nahlédni i do minulosti a hledej souvztažnost s projevem nitra, svým vnitřním stavem.
- Měj na paměti, že tvůj vnitřní stav je hlavní příčinou tvých pozemských poměrů. Příkladně máš-li nedostatek hmotných prostředků, tak příčinou je tvé vnitřní vyzařování nedostatku. Nebo. Toužíš-li stále po uznání lidí, budeš nadále žít s těmi, kteří jej také nemají.
- Necítíš-li sounáležitost k bližnímu, příčinou neporozumění není jeho jiné pojmání světa, ale tvé neporozumění skutečnosti. Neshoda tak není důvod k odvrácení se od něj, naopak, podnět k vážnému hledání, jež spěje vždy k řešení. Protože shoda je soulad, přátelení se ze zákonitostí, které platí pro jakýkoli život. Ale osobní naplňování poznané zákonitostí je jen dílem každého bližního s jeho stupněm zralosti. Samotná slova, v debatě bez vnitřního světla, jsou vždy předem ztracena.
- K tomu patří také poznání, že ve dvou se to lépe „táhne“ (řeší). Protože jeden zdroj vyzařuje jen 1, ale $1+1=2$ a tak dva zdroje podle zákonů vyzařování již vyzařují až 4 násobně. To znamená, že dva nesvorní mohou být spolu ve výsledku 4 x více krušení a naopak dva sounáležití 4x více povznesení blíže k pomáhající síle a formě řešení.
- Pro správné vidění a poznání skutečnosti jsou vždy pro každého člověka na zemi připraveny živé obrazy zákonitostí ve stvoření. Je na každém, jak je on sám vetká do svého života. Ovšem, setkají-li se vědomě dva nebo více lidí ve „jménu Tvůrce všeho bytí“ tam je povinnost započít a rozvíjet dílo pouze na živých zákonech stvoření. Následné pozemské uskutečnění je podloženo osobní dohodou, v níž je respektována zralost a schopnosti druhého v jeho prostředí.

Děkovná motlitba je pak živým a úplným obrazem věci či dění, vyplývajících z poznání. Protože nelze mluvit ani děkovat neuchopenými slovy. Nelze děkovat a zároveň nevidět a nechápat. To je pak jen
...přáním....

V Komni, květen 2014